

EXPUNERE DE MOTIVE

Având în vedere rolul Curții Constituționale de garant al supremației Constituției și rolul acesteia de control asupra constituționalității legilor și a ordonanțelor Guvernului, se impune ca în cazul analizei constituționalității unor acte normative de importanță majoră pentru buna funcționare a societății românești, să existe un larg consens din partea membrilor acestei instituții fundamentale a statului de drept românesc, atunci când se analizează conformitatea acestor acte normative cu dispozițiile legii fundamentale.

De aceea, în mod suplimentar față de cazurile deja existente în actul normativ vizat - Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, unde se prevede o majoritate calificată de două treimi pentru ca o decizie să fie luată de către Curtea Constituțională, se impune ca și în cazurile în care este analizată constituționalitatea unor legi organice, care vizează o legislație de o complexitate ridicată, precum codurile, această exigență de majoritate să existe.

În acest mod se întărește forța actului normativ de o complexitate ridicată care produce consecințe intense în societatea românească, ca urmare a girului acordat de Curtea Constituțională printr-o majoritate calificată.

Totodată, având în vedere frecvențele conflicte de natură constituțională ce au apărut în ultima perioadă între diverși actori constituționali și cu a căror soluționare a fost investită Curtea Constituțională, se impune ca, pentru a se elimina orice formă de suspiciune asupra justetei deciziei pronunțate într-o astfel de cauză, deciziile în cauzele având ca obiect existența unui conflict de natură constituțional interinstituțional, să fie adoptate tot cu majoritate calificată de două treimi.

De asemenea o astfel de soluție legislativă se impune și pentru a preîntâmpina orice simpatie sau afinitate politică generate de modalitatea în care judecătorii au fost numiți în funcția de judecători ai Curții Constituționale. În acest mod se reduce riscul ca o decizie, în care unul dintre titularii dreptului de numi judecători ai Curții să fie și parte într-un dosar având ca obiect o cauză precum cea menționată mai sus, să fie considerată ca fiind partizană părții care a nominalizat anumii judecători în funcție la Curtea Constituțională.

Nu este de neglijat nici faptul că există situații în care una dintre părțile dintr-un astfel de dosar se poate afla *a priori* într-o situație de inferioritate neavând vocația de a numi judecători în funcție în cadrul Curții Constituționale.

Există cazuri când, spre exemplu Avocatul Poporului sau Președintele Înaltei Curții de Casație și Justiție sau orice altă instituție, sunt parte într-o cauză vizând un conflict constituțional. De partea cealaltă a conflictului se află o instituție căreia Constituția i-a recunoscut dreptul de a numi judecători la Curtea Constituțională (Cele două camere ale Parlamentului, Președintele României). În aceste cazuri se naște o veritabilă problemă de loialitate a judecătorilor și planează totodată puternice semne de întrebare asupra imparțialității acestora pentru cazurile în care au fost numiți pe această funcție tocmai de una dintre instituțiile care se află în stare de conflict constituțional.

Cu titlu de exemplu, judecătorii numiți în funcție de către Parlament dacă vor avea de soluționat un conflict de natură constituțională născut între acesta și ICCJ, vor tinde să adopte o decizie favorabilă

Parlamentului. Or, pentru a se evita o astfel de situație se impune mărirea majorității cu care se iau deciziile în cauzele vizând conflictul constituțional, de la o majoritate simplă la o majoritate calificată.

Într-o altă ordine de idei, având în vedere faptul că mulți dintre judecătorii Curții Constituționale au avut fie o anumită legătură cu diverse instituții din satul român (i.a. Parlamentul României și partide politice, Președintele României, alte instituții publice, etc.) fie au exercitat alte funcții juridice (cu precădere judecători și procurori) se impune asigurarea unei transparențe și a unei imparțialități depline a acestora cu privire la eventualele interese pe care le pot avea într-o anumită cauză pendinte pe rolul Curții Constituționale.

De aceea, pentru a se asigura scopul primordial al Legii nr. 47/1992, scop recunoscut și afirmat inclusiv în cuprinsul Constituției și anume acela de a avea un garant suprem al respectării Constituției în persoana Curții Constituționale, trebuie asigurată imparțialitatea deplină a tuturor membrilor Curții Constituționale în orice cauză cu privire la care aceasta este sesizată.

În orice situație în care Curtea Constituțională nu poate asigura o astfel de imparțialitate deplină a tuturor membrilor săi se impune ca o astfel de situație să fie remediată prin recunoașterea posibilității recuzării și/sau abținerii judecătorului care se află într-o astfel de situație. Pentru a nu se îndepărta de la rolul său de a soluționa cu celeritate cauzele cu care este investită spre soluționare, Curtea Constituțională trebuie să aibă la dispoziție remedii rapide prin care să soluționeze astfel de cazuri de incompatibilitate și de a putea funcționa în mod optim și în cazul în care un judecător este recuzat sau se abține.

Apreciem că în ansamblul său această lege va avea ca și efect o sporire a credibilității Curții Constituționale, o unificare a societății civile sub umbrela unei garanții sporite de corectitudine cu privire la deciziile Curții Constituționale, o eficientizare a activității Curții Constituționale și o revigorare a prestigiului general al justiției în România.

Inițiator,

Pavel Popescu, deputat PNL